

de legnehezebb szeretni őtet,
ki ebéded
 elette
 előled.

Peer Krisztián

FOGY ÉS BETEMET

A ruha, amit elviselsz, kifakul, kedves;
beleeszi magát megannyi haj –
partvis sörtéi közé a kosz.
Fecsérelünk, miként a túlon túl boldogok.
Káros anyagként a fáradtak között
(akár a napolaj, amit behordtak a vízbe,
éber tejben az első savanyú sejt).
Gyorsabban égni, mint ahogy fogy
és betemet a viasz.
Alvásunk közös S betű, ágyunk
gyűrődő, tekergőző agy,
aki másodiknak mesélné, elfelejti álmát.
Belekerültünk már a technokolba,
nem enged, és nem köt meg egészen.
Mi lesz hosszabb: merülésünk vagy a nádvezeték,
ami hemzsegő levegőnkkel összeköt?
Ha nem hívlak, hallgasd az édes bűgást,
ha leteszed, hallgasd akkor is!
Ha itt vagyok, bedohányzom a lakást,
ha elmegyek, sincs kiút, csak kilátás
a sűrűből a hígba. Zsákmányod mérgező, de díszes,
zsákmányod ehető, ha érlelik.
Ízletes vad, nem lerágtá, csak felejtette lábát,
most szolgálni, dörgölőzni kész.
Mint az ősz első kutyája, az első fehér
a régiek között. Hozok prédát,
új betegséget, gyógyszert ellene, és hasznosítom
a maradékot. Háziasodni a szerelem érdekében,
véccére az üllőkét visszahajtani,
csak módjával hullatni bajunk.
Révbe érni, és a révülettel kezdeni valamit.
Ez a feladat, a példa, a megoldás, a köté.